

COM A FULLES QUE S'EMPORTA **EL VENT**

Pseudònim: Uxue de Vitòria / Relat Curt

Mentre reposo sota una morera a l'aixopluc de la canícula estiuenca per gaudir del “dolce fare niente”, me n'adono de la metàfora existent entre la nostra vida i les fulles que s'emporta el vent cada cop que bufa amb una mica d'intensitat. Cabòries que a mesura que passen els anys i ens fem vells van adquirint un tarannà de dramatisme.

Val a dir que de la mateixa manera que les fulles realitzen una sèrie de funcions: la fotosíntesi, el vital intercanvi de gasos amb l'atmosfera quan la planta respira i l'evaporació de l'aigua, també la majoria de persones tenim una feina i ens dediquem a ella en cos i ànima durant gran part de les nostres vides, un llarg període que abraça des de la joventut i maduresa fins l'arribada de la vellesa.

Igual que les fulles, les nostres vides estan sotmeses a nombrosos avatars, com els accidents laborals, de tràfic, un ampli ventall de malalties... Tanmateix, de jove, quan la fulla encara està verda, res ens amoïna gens ni mica i hom pensa que és immune al risc, que està exempt de possibles tragèdies. Però a mesura que ens fem grans i la nostra vida s'apaivaga com la flama d'una vela, es fa palesa la fragilitat de l'existència, el ràpid que passen els dies i ens dediquem a mirar amb angoixa el pecíol que uneix cada fulla amb la seva branca.

En un tres i no res descobrim que la vida, un conjunt d'aventures d'incert desenllaç, gairebé ha transcorregut sense advertir-ho. Ens hem fet vells i, de sobte, ens adonem que els familiars i amics de la mateixa edat ja no hi són al nostre costat. No puc evitar una espurna de neguit en notar la seva pèrdua i vessar algunes llàgrimes per la seva absència. Després d'una vida atapeïda d'experiències sembla lògic tenir por a la mort. El finat mai és fàcil d'acceptar. Ningú se'n recorda que la mort forma part d'un cicle vital, que és la darrera baula de la cadena natural. És llei de vida, una llei inexorable i també implacable. Tard o d'hora a tothom li arriba la seva hora.

Llavors pensem amb esglai en les recomanacions del metge per gaudir d'una vida sana: dieta i exercici físic. Tot just el contrari del que hem fet nosaltres: tabac a dojo, una cerveseta de més massa sovint i el pitjor de tot, hem practicat un sedentarisme absolut. El tabac i l'alcohol destrueixen el nostre cos i la ment, convertint-nos en titelles

sotmesos a una estúpida addicció. Això si no hem caigut en el món de les drogues. Malaurats aquests perquè la resta de la seva vida esdevindrà un infern sense possibilitats de sortir-se'n. Ningú vol dinyar-la, és clar, però quan una vida ha estat ben llarga i satisfactòria, el desenllaç acaba per acceptar-se amb amarga resignació. En canvi, si patim l'agonia d'una malaltia o d'una greu addicció s'arriba a pensar en la mort com una solució alliberadora.

I cada vegada que per algun motiu hem d'ingressar a corre-cuita en un hospital ens donem ànims tot confiant en la perícia dels cirurgians i en la tecnologia moderna. Llavors patim per la nostra salut i angoixats pel dolor preguem que no s'assequi el pecíol, el fi cordó umbilical que ens manté units a la vida, a la petita branca que ens suporta.

La vellesa no només són arrugues i cabell blanc sinó també una sèrie de xacres fruit del pas del temps. Aleshores el nostre cos pateix el desgast de les malalties, de la mateixa manera que el vent bressola les fulles de les capçades de forma incessant. Estem espantats, tenim por a la mort. I a mesura que manquen les forces, minven les esperances i s'esvaeixen les possibilitats de guariment. En algun lloc he llegit que la vellesa no és més que anar deixant de mica en mica de caminar, de menjar, de beure, de llegir i fins i tot d'estimar, i en aquest instant la mort esdevé una eventualitat més atractiva que la vida. Em ve a la memòria aquesta cita d'Horaci que diu: *“les hores, els dies, els mesos, els anys passen; el passat mai torna i no podem saber el que vindrà, però sigui el que sigui allò que el temps ens forneixi, hem d'estar contents.”*

De fet, ningú sap el temps que li resta de vida. Podria ser demà, dins d'una setmana o un any... Tot i que aquest dia cada vegada és més a prop. L'ordre natural ha de seguir el seu curs i les coses velles o caduques han de deixar pas a les noves. Així quan el nostre rellotge biològic diu prou, quan el pecíol es trenca i la fulla seca cau a terra, nosaltres tancarem definitivament els ulls.

De fet, jo només desitjo que, aquest tràngol tan penós com inevitable, sigui el més digne possible i morir envoltat dels éssers estimats, perquè cada cop sento més sovint la remor del vent acaronent la capçada del meu arbre.